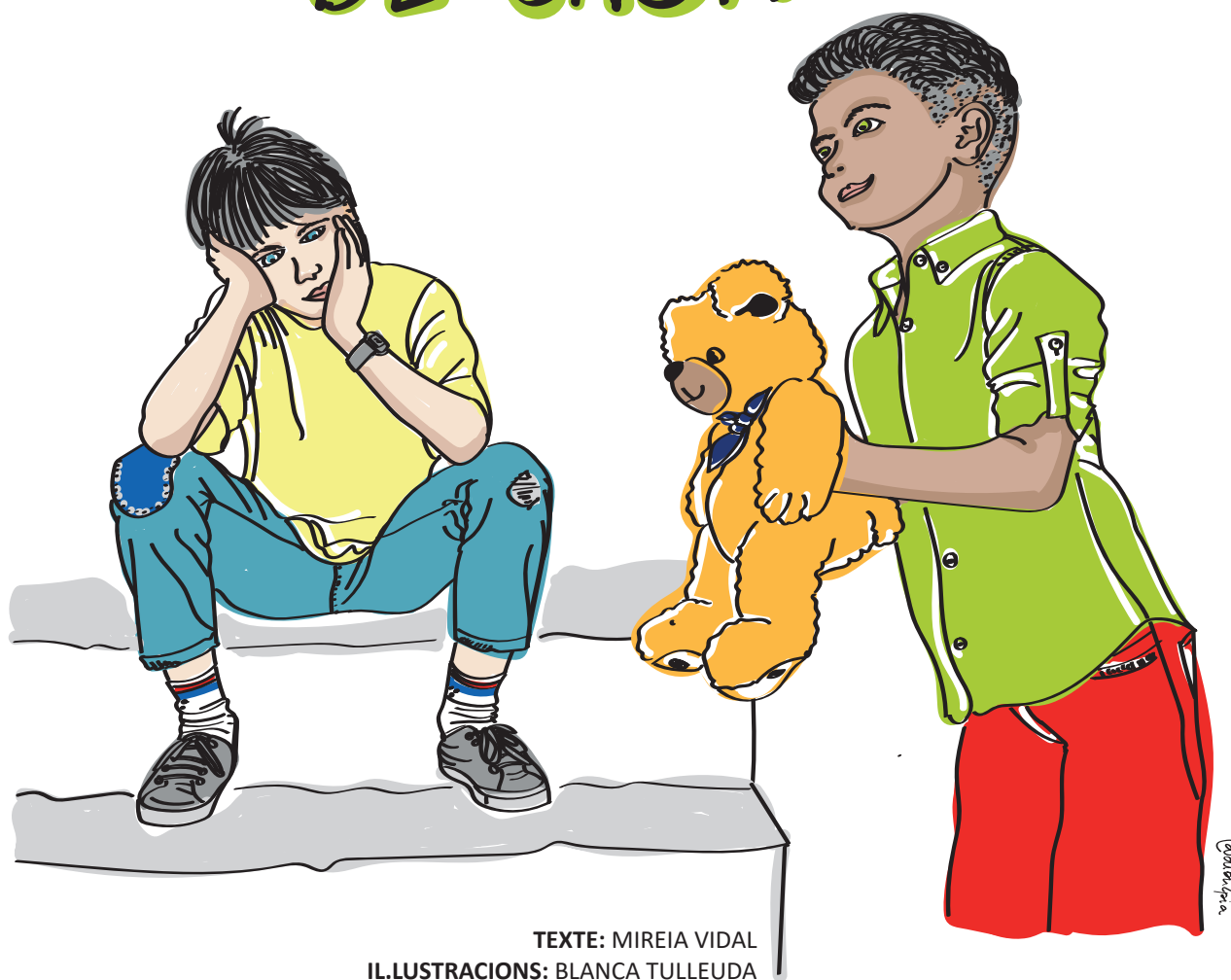

EL NEN DE DAVANT DE CASA

TEXTE: MIREIA VIDAL
IL·LUSTRACIONS: BLANCA TULLEUDA

EL NEN DE DAVANT DE CASA

El Camil vivia en una casa amb un petit jardí, on hi havia un arbre tort que mai donava fruits. No era una casa gaire gran, però el Camil hi vivia feliç amb la seva família. Des de la seva habitació es veia el carrer i al Camil li agradava veure la gent passar. Com que el seu poble era petit, coneixia gairebé a tothom i sovint treia el cap per saludar.

“Bon dia Mingu”, “Bona tarda Carmeta”, però un dia va veure un nen que no havia vist mai abans. Qui deu ser?, es va preguntar. I per què es passava el dia assegut al carrer davant de casa? El Camil va mirar-se una estona aquell nen. Era fosc de pell, anava brut i no es movia gaire, però devia tenir la seva mateixa edat, així que un matí es va animar a sortir a parlar-hi.

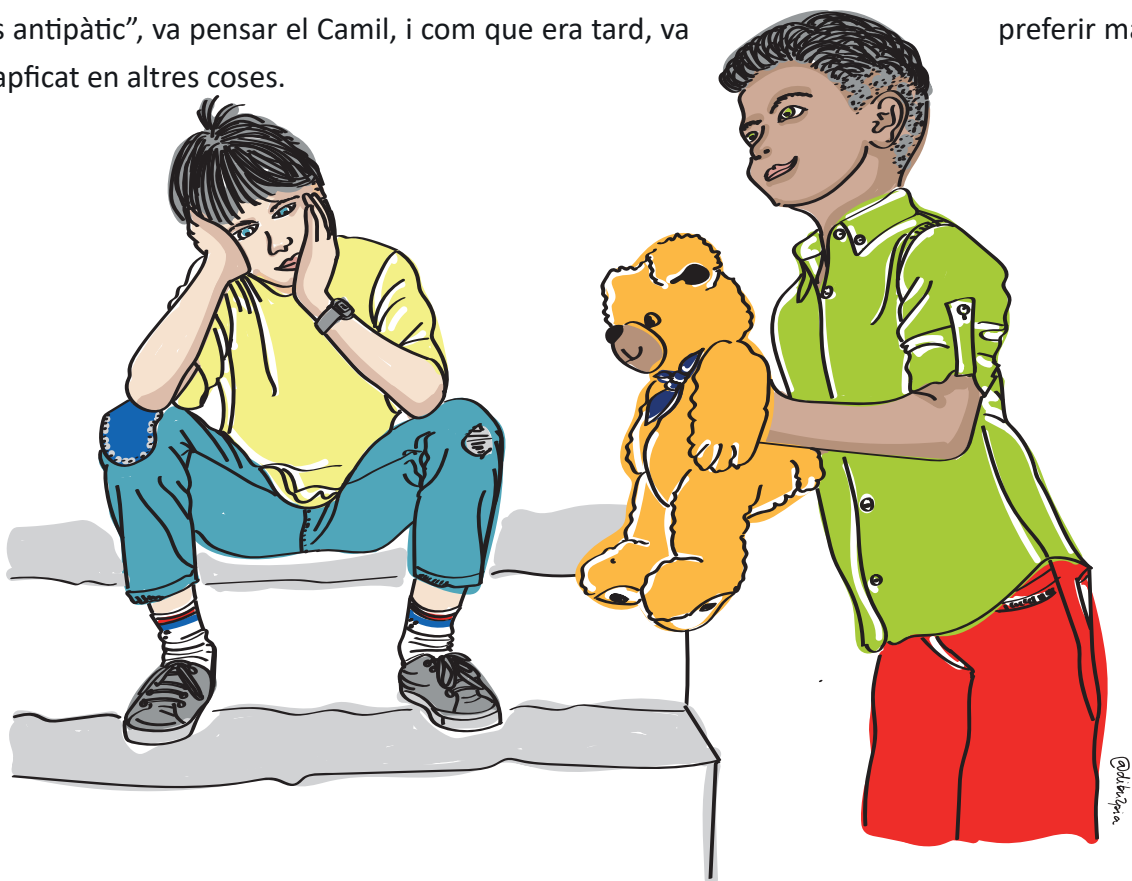
—Hola—Li va dir el Camil amable.

Però el nen se'l va mirar sense respondre.

—Em dic Camil—Va insistir. Però el nen va continuar sense dir res.

“Si que és antipàtic”, va pensar el Camil, i com que era tard, va l'escola capficat en altres coses.

preferir marxar cap a

L'endemà, el Camil ho va tornar a provar. Havia acabat de berenar i va sortir per apropar-se al nen que continuava assegut davant la casa.

—Vols jugar amb mi?—Li va preguntar.

Però quan li va ensenyar les seves joguines, el nen va agafar-les d'una revolada i va començar a llançar-les o a amuntegar-les sense sentit.

—Ei, però si així no es juga. —Va protestar el Camil. —Però no semblava pas que el nen sabés jugar d'una altra manera, així que el Camil va creure convenient recollir les joguines abans no les trenqués. “Quin nen més estrany”, va pensar. I molest perquè ni tan sols li havia dit el seu nom, va decidir que jugaria més tranquil a casa.

Un altre dia, el Camil havia quedat amb els seus amics per jugar a pilota, però quan va sortir al carrer va tornar a trobar el nen assegut davant el portal.

—Pots canviar de lloc, si us plau. Necessitem aquesta paret per xutar.—Va dir-li el Camil.

Però el nen se'l va tornar a mirar sense dir res i va quedar-se tan quiet com ho havia estat fins ara.

—Però què s'ha cregut— va rondinar el Camil. I no li va quedar més remei que xutar ben lluny per no tocar-lo. Però és clar, tan fort va xutar que la pilota va acabar creuant la tanca del senyor Brauli que era de vacances a la platja i no els hi podria tornar fins d'aquí a dues setmanes.

—Ho veus, per culpa teva!—Va cridar el Camil tot mirant-se al nen, enfadat. Però de nou es va quedar sense resposta. El nen no es va moure ni va fer cap gest. Continuava igual d'immòbil tot mirant la façana.

A l'hora de sopar, el Camil va seure a taula encara de mal humor.

—No m'agrada aquest nen.—Va deixar anar— Ni em parla, ni sap jugar i per culpa seva he perdut la pilota. Per què s'ha d'estar aquí al davant? Per què no se'n va a casa seva?

Però aleshores, el pare i la mare es van mirar còmplices i la mare va dir:

—No pot.

—Per què no pot?—Va preguntar el Camil.

—Perquè la seva casa és molt lluny. Es en un altre país.

El Camil no entenia com podia ser que un nen estigués tan lluny de casa seva. La única vegada que ell s'havia allunyat sol, havia estat per anar a la plaça del cementiri, i encara recordava com el van renyar quan va tornar al vespre. Com podia ser que la casa d'aquell nen estigués en un altre país? Però els pares es van tornar a mirar i van creure que respondre aquella pregunta era massa difícil. El millor que podien fer era anar a veure a l'Elena.

L'Elena era una dona petita i grassoneta que sempre feia riure tothom. Era amiga de la mare des de sempre, i treballava en un centre d'acollida. El Camil mai havia acabat d'entendre què volia dir allò de “centre d'acollida”, tot i que l'Elena li havia explicat mil cops que era un lloc on podien estar-se els nens i les nenes que venien de lluny i estaven sols.

—Per fi t'has decidit a venir a veure'm—Va dir contenta l'Elena. —Què vols?

La mare va interrompre i va explicar que volien saber si ella coneixia un nen que feia dies corria pels carrers i s'estava al davant de casa.

—Deu seu l'Ousmar.—Va dir l'Elena—I sorprenentment el somriure que sempre duia, se li va tancar i per primer cop el Camil la va veure seriosa.

—Per què no és a casa seva? —Va preguntar el Camil impacient.

—No pas perquè no vulgui—Va respondre l'Elena. —L'Ousmar va arribar al poble fa poc. Ve de l'Àfrica. Allí vivia amb la seva família, però no hi havia feina i el pare va haver de marxar, deixant la mare sola amb els cinc fills.

—L'Àfrica és molt lluny—va exclamar sorprès el Camil.

—I tant—Va aclarir l'Elena. —I molt diferent. Però al poblat de l'Ousmar hi havia molta misèria i, com que feia temps que no sabien res del pare, la mare va decidir deixar els 2 fills petits amb una tieta i va marxar amb el 3 més grans. Havien d'aconseguir diners per viure i van decidir viatjar a Europa.

—Quin viatge tan llarg— va deixar anar el Camil.

—I no et pensis que el van fer en avió o autocar. —Va aclarir trista l'Elena—Va ser un viatge molt complicat que van fer amb una petita barca inflable.

—Com la que tenen els cosins de Palamós?—Va preguntar el Camil.

—Exacte.

—Però és impossible viatjar amb una barca així. Nosaltres vam bolcar quan la iaia Remei va pujar i no sabia on posar les cames.

—Doncs en barques com aquella hi van més de 20 persones. —Va aclarir l'Elena. —I a més, l'Ousmar ni tan sols sabia nedar. Imagina't la por que va passar.

—I per què està sol si ha arribat fins aquí?—Va insistir inquiet en Camil.

—Perquè quan van arribar les autoritats no els van deixar quedar. Són immigrants il·legals, i van retenir a la mare i a un dels germans. L'Ousmar i el seu germà gran es van separar per amagar-se i encara no sabem molt bé com ha arribat fins aquí.

El to de l'Elena es va entristir i al Camil se li va fer un nus a la panxa al imaginar-se a ell sol, sense els pares, en un poblat de l'Àfrica.

—Segur que té molta por.

—Segurament sí. Quan el vam trobar feia dues setmanes que s'estava amagat entre els cotxes d'un pàrquing i menjava el que la gent deixava a les escombraries. —Va afegir l'Elena—Però aquí l'estem ajudant. Ara viu en un pis d'acollida i aviat anirà a l'escola i segur que farà molts amics.

L'Elena no va poder continuar explicant perquè van entrar dues senyores amb mocadors florejats al cap que volien parlar amb ella. Aleshores va tornar a somriure i va apressar-se a atendre-les. Mentrestant, la mare i el Camil van decidir que havia arribat el moment de tornar cap a casa. Però no van parlar. Segurament el Camil no es podia treure del cap la imatge de l'Ousmar trist quan s'allunyava del seu poble, espantat dins la barca o mort de por quan estava sol en aquell pàrquing.

Amb aquests pensaments estava quan van arribar al seu carrer i van veure l'Ousmar assegut com sempre davant de casa. Aleshores, tot d'una el Camil va saber el que havia de fer. Va apropar-se al nen, li va somriure, i d'una revolada va anar cap a casa i va obrir la porta. Però aquest cop no la va tancar. Va girar-se cap a ell i amb un gest li va indicar que el seguís.

—Vine—li va dir.

Fi

ELS CONTES DE L'ÀVIA és una recopilació de contes que l' Observatori de l' Infància i de l' Adolescència FAROS posa a l' abast a través de la seva pàgina (<https://faros.hsjdbcn.org>) amb l' objectiu de fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables entre la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l' Hospital San Joan de Déu de Barcelona amb l' objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixement de qualitat i actualitat en aquest àmbit.